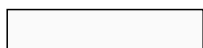

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Publicitat](#)
- [Avís legal](#)
- [626 863 848 – WhatsApp](#)

- [Notícies](#)
 - [Actualitat](#)
 - [Cultura](#)
 - [Societat](#)
 - [Esports](#)
 - [Entitats](#)
 - [Baix Gaià](#)
- [Opinió](#)
- [Vida Social](#)
- [Entrevistes](#)
- [Reportatges](#)
- [Agenda](#)
- [El CLub](#)

Select Page

**Jordi Parral: “Amb El
somriure del diamant, la**

poesia ha evolucionat cap a un simbolisme més juganer, emprant un rima encara més lliure”

20 maig 2024

Entrevista realitzada per Òscar Ramírez Dolcet i publicada a [Tarragona Cultura Digital](#)

Amb una professió estretament lligada a la història i tot allò que la documenta, el Jordi Parral arxiva també, en aquest cas a la seva memòria, totes aquelles etapes que l'ajuden a créixer i que, periòdicament, allibera i comparteix amb el món. Ho fa a través dels llibres que publica, poemaris que no deixen indiferents als qui entenen les disparitats i realitats de la societat en què vivim.

El seu és un missatge directe però ple de subtils metàfores que conviden, i obliguen, a aturar-se en cada vers. Buscant, es troba. I així, llegint Parral, descobrim un autor carregat de motius per escriure amb missatges que són necessaris.

Amb *El somriure del diamant* patirem llegint sobre el patiment però, tot sigui dit, entendrem que tot pot tenir un gir i anar a millor. Que cadascú es quedi amb la visió que vulgui però sempre des del prisma més poètic. De moment, entrem al món del Jordi, univers personal compartit gràcies a aquest llibre publicat recentment.

Imatge de Jordi Parral, autor de “El somriure del diamant”

Jordi, el punt de partida de la conversa és ***El somriure del diamant***, el nou poemari que has publicat amb Varia Editio i que fa un recorregut per moltes vessants humanes i els seus pensaments. Què s'amaga en aquest recull de manera essencial?

El somriure del diamant és el segon d'una sèrie de quatre llibres que interpreten, a través de la poesia, un tractat budista conegut amb el nom de Les Quatre Nobles Veritats. M'explico. Després que el buda històric s'il·luminés, la primera ensenyança que va transmetre als que fins llavors havien estat els seus cinc companys de retir va ser aquesta quàdruple instrucció: el món és patiment, el patiment té unes causes, si cessen les causes cessa el patiment, hi ha un camí per assolir-ho.

El primer poemari que vaig escriure, *Equilibrios*, poetitzava sobre la primera Noble Veritat; el patiment. I, si som honestos amb nosaltres mateixos, ens és fàcil observar que hi ha massa patiment tant en la nostra pròpia vida, com en la dels éssers que estimem, i per descomptat en el món en el que vivim.

Després de *Equilibrios* arriba *El somriure del diamant*, que s'endinsa en la segona Noble Veritat; les causes que provoquen el nostre patiment. Aquestes causes són bàsicament el desig i el seu oposat, l'aversion. Estarem d'acord en que tots i totes pretenem acostar-nos a allò que ens agrada i allunyar-nos del que no ens agrada, i precisament és aquest mecanisme el que, segons el budisme, origina el nostre patiment. Concretament, en la manera com ens acostem a satisfer el desig, perquè ho fem des de l'egocentrisme, "m'importa allò que considero bo per mi, i els altres ja s'espavilaran". L'aferrament a aquest Jo ens fa actuar de manera negativa, posant-nos pel davant dels altres, i no ens deixa veure que l'única manera de ser feliços és, justament, fent feliços als altres.

Els poemes de *El somriure del diamant* reflexionen sobre aquesta dualitat desig-aversion, que trobem darrere dels fenòmens quotidians que ens envolten, i a partir d'aquí conviden al lector/a a obrir el camp de la seva interpretació.

Poesia en primera persona però també en tercera, molta reflexió sobre les quotidianitats de la vida i un crit especial per trobar respostes a moltes preguntes. En quina situació et trobes i quina visió intentes donar del món en general però, especialment, del teu entorn més immediat?

Estar en aquest món és un regal. És un espai ple d'oportunitats per créixer com a persona i com a col·lectivitat. I malgrat les dificultats del dia a dia per les que tothom passem, sempre tenim l'opció de decidir si volem mirar cap a la llum o enfocar-nos en la foscor. Mahatma Gandhi deia "sigues el canvi que vulguis veure al món", i crec

fermament en aquesta màxima.

M'equivoco si dic que en aquest poemari hi ha també amor empíric que traspua desamor empàtic?

No t'equivoques. L'experiència de l'amor basada en els sentiments pot ser extremadament agradable i, alhora, terriblement dolorosa; perquè és dual. El que avui ens sembla una qualitat extraordinària de la nostra parella, probablement esdevindrà un entrebanc insalvable en un futur. Vull dir que les coses no són bones o dolentes en sí mateixes, sinó que depèn de qui i com les mira. Diria que aquesta idea queda palesa en els versos del poemari. Molts dels cànons espirituals coincideixen que en la dualitat, en els extrems, no trobarem la felicitat. Cal buscar l'equilibri.

El somriure del diamant és el teu segon poemari, després de publicar fa deu anys El recull *Equilibrios*. Què ha canviat en aquest període i com ha canviat la teva poesia?

D'entrada tinc menys pèl al cap i uns fills que han passat dels 5 i 6 anys, a fer-ne 16 i 17 aquest any 2024. Dos adolescents a casa et plantegen, tant sí com sí, molts canvis (jajaja). Bromes a banda, ha canviat tot. Perquè cada dia que passa som una persona diferent, rebem uns inputs externs que ens van modificant instant a instant, sense pràcticament adonar-nos. I és precisament aquest corrent d'energia el que ens fa sentir vius, el que ens exigeix tenir la capacitat de ser flexibles per poder adaptar-nos a la impermanència que ens envolta.

El relat poètic no està exempt de la pròpia experiència vital. A *Equilibrios* vaig utilitzar una poètica dramàtica, més directa, de vers curt i en ocasions d'una sola paraula per estrofa, aïllada, amb la intencionalitat de mirar de cara al patiment, a la tristesa, i fer-la sentir al lector amb radicalitat. Ara, amb *El somriure del diamant*, la poesia ha evolucionat cap a un simbolisme més juganer, emprant un rima

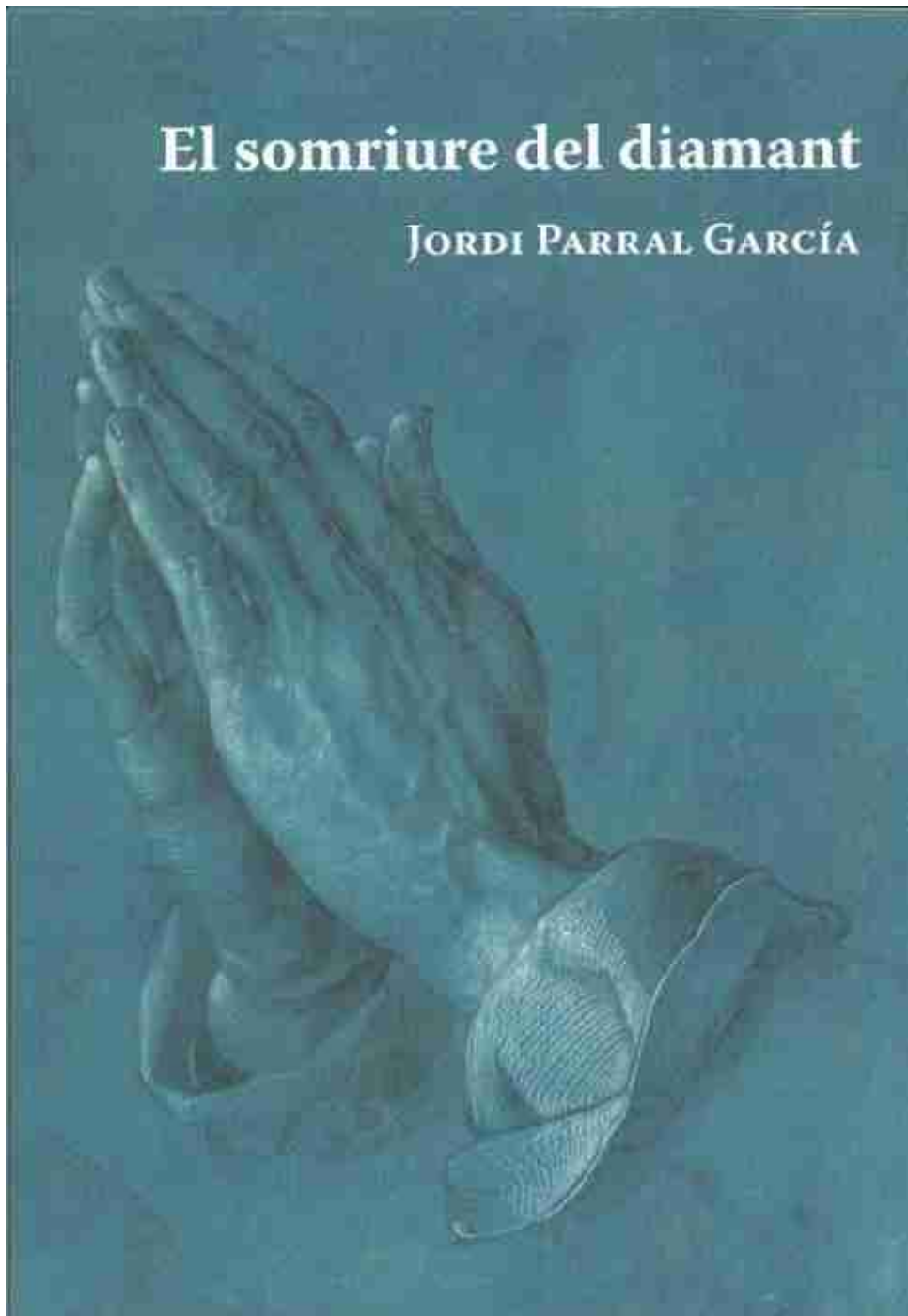
encara més lliure que en l'anterior i establint una trama de versos que evocuen a les imatges i a la musicalitat.

Com a autor has publicat altres llibres, en aquest cas d'història local perquè aquesta és una vesant molt lligada a la teva professió. Ets sentts més còmode en aquest àmbit literari o amb la poesia? Són diferents i per tant dones a cadascun la seva rellevància?

Un professor de la universitat em va explicar una vegada que la història local era com mirar els esdeveniments històrics a través d'una lupa. Veient el que succeïa en un determinat territori o petit municipi, adquiries una informació molt valuosa per entendre amb més precisió els grans moviments socioculturals que es produïen a nivell nacional o internacional. I tenia raó, és un fet que he pogut corroborar amb els anys de professió.

I, curiosament, la poesia és també una manera d'acostar-se a la literatura a través de la mirada al detall, amb lupa, perquè estudia la paraula i l'estructura de la frase de molt a prop, cercant la condensació del contingut en una harmonia el més perfecta possible.

Per tant, diria que són dues disciplines diferents però que mantenen lligams pròxims i alguns interessos comuns. Potser és per això que em sento còmode en l'exercici d'aquests dos àmbits literaris.

Portada del llibre "El somriure del diamant".

De fet, de la història també se'n pot fer poesia i la pròpia poesia té la seva història. No queden tan llunyanes, oi?

La història és absolutament poètica perquè inclou les emocions, les lluites i els anhels dels pobles. Aprofundeix en la cultura de la terra, els moviments demogràfics, la vida política, l'estructura social o el batec cultural de les

persones. No se m'acut res més poètic.

La poesia seria l'encarregada de posar música en aquest gran concert de les races humanes. És indestriable una de l'altra, com l'onada ho és del mar.

Un dels avantatges que tens gràcies a la teva feina, si em permets entrar més en el camp laboral, és la possibilitat de tenir a prop tots els elements i materials que acull del Museu d'Història de Tarragona, on treballes. Imagino que la poètica que desperta cada element, alguns en especial, ajuda a generar molta literatura al voltant.

Tinc la gran sort de treballar en un marc idíl·lic per generar literatura, tant a nivell de narrativa com de recerca històrica, assaig, poesia o qualsevol altra derivada literària imaginable. El lloc físic on treballo és la sala de reserva del Museu, un espai semi soterrat flanquejat per un llenç de muralla medieval, i que allotja totes aquelles peces que el Museu no té en exposició permanent o temporal. Hi ha una part de pinacoteca, arqueologia, etnografia, paleontologia, numismàtica..., una mica de tot, i de diverses cronologies, des de la prehistòria fins als nostres dies. És com un túnel del temps ple d'objectes que procurem tenir registrats, ben classificats, inventariats i en condicions òptimes de conservació preventiva i curativa.

Cadascuna d'aquestes peces té una vida al darrera; una autoria, un moment de protagonisme en la història d'algú, una informació que transmetre i, per descomptat, una poètica. Per això són béns protegits i patrimoni de la gent.

Parlant de la literatura generada, el teu [article sobre els fantasmes de la Casa Castellarnau](#), publicat al Diari de Tarragona, és un document de gran qualitat i molt ben documentat que forma part d'aquest camí de lletres teu. Què me'n pots dir? Hi haurà una ampliació de l'article o una segona part?

Encara a data d'avui (el text va ser publicat l'any 2015), se'm presenta de tant en tant algú pel Museu preguntant-me curiositats sobre aquell article i el fantasma de la casa (jajaja). És un tema que genera molt interès a la població en general, i particularment als tarragonins.

El vaig escriure arrel d'una conversa mantinguda amb en Ferran Carles de Castellarnau, un dels hereus de més edat de la nissaga, conegut antiquari de la Part Alta de Tarragona i, evidentment, bon coneixedor de la història familiar. Estava molest perquè, en aquells anys, corria de boca en boca que un membre de la seva família es manifestava en forma d'esperit per la casa. Concretament, la seva tieta Carolina (la tieta Nani, com l'anomenaven en la intimitat). En Ferran em va explicar que aquell fet era del tot impossible, i em va convidar, com a funcionari que treballava a la casa i historiador, que fes algun treball seriós explicant la qüestió i desmentint la farsa.

Va ser una recerca molt interessant. Vaig poder parlar amb una de les protagonistes dels fets, i no em va quedar cap dubte de que aquella persona havia tingut experiències extra sensorials en aquella casa. De la mateixa manera que, resseguint la documentació oficial, es va poder concloure que cap familiar dels Castellarnau va morir durant la infantesa, en els anys estudiats.

Però podríem anar més enrere, allà on es perden els censos de població, i iniciar una segona part de l'article, sense cap dubte. A més a més, compartiré amb tu una primícia. Conservo el testimoni d'una persona, molt propera a la casa, que relatava aparicions sobrenaturals en la seva unitat de convivència, experimentades per diverses persones. Per tant, aquí es podria obrir una nova hipòtesi: la teòrica presència d'un ens estrany a la Casa Castellarnau, no seria la d'un esperit resident allà, sinó que vindria de tant en tant, de visita, procedent d'una casa propera, de la qual no puc donar masses pistes. En fi, és un tema que donaria molt de sí,

potser ho reprenc en un futur.

Una de les teves aficions és la fotografia, una altra de les bases d'aquesta cimentació cultural que mou el món. Les lletres per un costat, la història amb el seu paisatge per l'altra i, per suposat, la imatge que genera tots aquests conceptes. Què hi busques i què hi trobes en la fotografia?

De la fotografia m'atreu l'expressió directa i transparent de la realitat, la captació del moment instantani sense masses filtres. Té la capacitat d'obrir-te una finestra al món.

Tot i que sempre m'havia agradat molt, arrel d'un curs en que vaig poder adquirir uns mínims coneixements tècnics, es va despertar més la meua inquietud fotogràfica. Fins i tot em va donar la dèria de presentar-me a algun concurs. Recordo un segon premi del III Concurs de fotografia Albert Iturria, a Vila-seca, el gener 2016, i uns mesos després, també un segon premi del concurs fotogràfic "Re-conociendo el patrimonio español en Europa. 40 aniversario", organitzat per Hispania Nostra.

A mida, però, que entraves en un ambient més professionalitzat, la tecnificació del procés ho anava complicant massa tot. Estaves més estona davant de l'ordinador que captant imatges. I, normalment, quan compliquem les coses aquestes acaben perdent la seva essència. He tornat a fer fotografies pel simple fet de fer-les i gaudir-les.

En el fons, des del principi de l'entrevista estem parlant de cultura tot i que aquest és un concepte molt ampli. Com veus la cultura? Què és per a tu la Cultura en majúscules en quins camps creus que cal que ens focalitzem més?

La cultura l'entenc com un conjunt de sabers propis d'una col·lectivitat que haurien de servir, sota el meu punt de vista, per enriquir l'existència i l'experiència vital de qualsevol ésser viu, inclosos els animals.

Es genera la suficient cultura avui en dia? La societat la rep com tocaria? Els inputs generats són suficients i en la direcció que toca?

En moltes latituds del món, no en totes, vivim un període de democratització de la cultura. Cada vegada arriba a més gent i de manera més diversa. Pel que fa a la societat, penso que tenim la cultura que la societat vol; una altra qüestió és que ens agradi la societat que tenim.

Hi ha persones que tenim la sensació que amb la rapidesa en la que toca viure sumada amb la generació de noves corrents culturals que s'imposen sense donar temps a fer pedagogia de les ja existents anteriorment, és crea un estat de caos i el concepte de cultura es deforma d'alguna manera. Coincideixes o divergeixes d'aquesta argumentació?

L'entrada en escena de les xarxes socials ha canviat totalment les regles del joc. En la meva opinió, el fet que els continguts puguin néixer, créixer i morir el mateix dia ens acostava més a la impermanència que al caos, i això és positiu. Ens obliga a tenir una ment més oberta i a no prendre'ns les coses tant seriosament. Tot canvia a cada moment, també la cultura, i no passa res, s'ha de viure amb naturalitat.

La Cultura, en majúscules, és el motor de gran part de la societat i eix central de la conversa mantinguda amb el Jordi Parral.

La cultura és un vas comunicant que toca altres camps de generació de pensament. Hi ha també la cultura de la solidaritat, de l'assertivitat, de l'empatia i comprensió de la realitat, i que ve derivada dels nostres creixements i aprenentatges. Tu has col·laborat en diverses ongs, a Madrid i a Mèxic. Quina ha estat la teva tasca allí i què n'has après?

A Madrid donava classes de reforç a nens i nenes de famílies poc estructurades, o amb especials dificultats per l'aprenentatge. I a Mèxic, feia de professor d'alfabetització per a tribus indígenes.

L'aprenentatge essencial d'una experiència de voluntariat, sobretot si estàs lluny de casa, és valorar molt més totes les coses i les persones que tens al teu voltant, adonar-te de la bona posició que t'ha tocat viure en aquesta vida, i entendre la necessitat de que has de dedicar més temps als altres que a tu mateix, per ser veritablement feliç.

I què has pogut ensenyar? Què has donat de tu als altres?

A Mèxic, per exemple, vivíem en un entorn selvàtic. Els indígenes de la zona no sabien llegir ni escriure. I quan rebien les visites dels "criollos", aquests pretenien enredar-los fent signar contractes de compra venda camuflats. Després de veure tres cerveses i regalar-los una televisió o un telèfon mòbil, es trobaven que havien perdut totes les seves terres. La nostra feina era ensenyar a llegir i escriure als fills d'aquests indígenes, perquè entenguessin el que firmaven. Intentes donar als altres alguna cosa que els faciliti una mica la vida.

La societat en general peca de poc solidària o està a l'alçada? I la que tens més a prop, la de casa nostra per dir-ho així, està a l'alçada?

Som, en general, poc solidaris, a casa nostra i a nivell global. I és una pena, perquè l'ésser humà és una espècie meravellosa, amb una potencialitat extraordinària per l'amor i la solidaritat. Però hem acumulat tal quantitat de capes de jocentisme i desconexió vers els nostres iguals, que cada vegada ens és més indiferent el patiment aliè. Ho vinculo molt al sistema capitalista despietat en el que vivim.

Amb tantes portes obertes, totes elles casades amb la cultura i ara que ja tens la nova criatura cultural presentada fa pocs dies, en què treballes com a proper projecte?

Ara he començat a escriure un assaig sobre a història del poble tibetà, i les arrels del seu conflicte amb la República Popular de la Xina.

I també tinc un compromís amb els meus fills: regalar-los una novel·la, pel seu divuitè aniversari, que parli en clau d'humor sobre la història familiar. L'estic escrivint, però m'he d'espavilar perquè em queden menys de dos anys per l'entrega!

Més coses: un projecte vinculat a imatges i text curt al voltant de la ciutat de Tarragona, la temàtica del qual no puc desvetllar encara; i en l'àmbit de la poesia, escriure la tercera part del poemari.

Veurem com es van adaptant les idees al temps.

626 863 848

info@altafulles.cat

Vine al nostre club!

Vols unir-te gratuïtament i gaudir de descomptes i premis?

[Som-hi](#)

Informa't abans que els altres

Si vols estar al dia de tot el que publiquem en aquesta web, apunta't aquí. No fem spam... ;)

Email

Subscriure'm

Resum Política de privacitat i protecció de dades

* **RESPONSABLE:** És el meu deure informar-lo que les dades de caràcter personal que em proporcionis omplint el present formulari seran tractades per Altafullenca de Comunicació Integral s.l. com a responsable d'aquesta web.

* **FINALITAT:** l'enviament de notícies i comunicacions

d'altafulles.cat.

* **LEGITIMACIÓ:** Consentiment de l'interessat.

* **DESTINATARIS:** Com a usuari i interessat li informo que les dades que em facilita estaran ubicats en els servidors d'Automatic (proveïdor del servei de subscripcions d'altafulles.cat). Veure [política de privacitat d'Automatic.](#)

* **DRETS:** Té dret, entre d'altres, a accedir, rectificar, limitar i suprimir les seves dades. Pots obtenir informació addicional i detallada sobre Protecció de Dades i consultar la nostra política de privacitat en la nostra pàgina d' [Avís legal](#).

Segueix-nos

No et perdis tota l'actualitat d'altafulles.cat a les xarxes socials

- [Follow](#)
- [Follow](#)
- [Follow](#)
- [Follow](#)

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Publicitat](#)
- [Avís legal](#)
- [626 863 848 – WhatsApp](#)

© 2020 Altafulles ~ info@altafulles.cat | weBDesing: [efeonce](#)
626 863 848

Envian's un WhatsApp amb el teu nom, cognom i correu electrònic i passaràs a formar part del club d'Altafulles.

És un Club gratuït i que comporta tenir accés a descomptes a certs productes, accés a algunes activitats culturals i amb la possibilitat de prendre part a sortejos per guanyar premis.

[Som-hi](#)